Č. 1.

Vyživovací příspěvek: Není přípustno, aby strana opřela svůj nárok na vyživovací příspěvek v řízení před nejvyšším správním soudem o jiný skutkový podklad, než v předchozím řízení správním.[1])

(Nález ze dne 27. prosince 1918 č. 148.)

Věc: Josef Havlík z Maňovic (adv. Dr. Taussig z Plzně) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Nařikaným rozhodnutím zamítla zemská vyživovací komise v Praze odvolání stěžovatelovo z rozhodnutí okresní vyživovací komise v Přešticích ze dne 17. prosince 1917, kterým nebylo vyhověno nároku na přiznání vyživovacího příspěvku pro stěžovatele a jeho manželku za příčinou povolání jeho syna Václava k činné službě vojenské, a odůvodnila rozhodnutí své tím, že výživa žadatelů nebyla závislou na povolaném, ježto ani prokázáno nebylo, že je podporoval.

Ve stížnosti do rozhodnutí tohoto podané vytýká se vadnost řízení a nezákonnost, poněvadž úřady buď zjistily správnost údajů žadatelových a nemohly pak nárok jeho zamítnouti nebo spočívá rozhodnutí na okolnostech odchylných od tvrzení stěžovatelova a pak byl úřad povinen, výsledek šetření se stranou sděliti. Ve věci tvrdí stížnost, že povolaný syn byl kovářským pomocníkem, že však ve skutečnosti kovářskou živnost žadatelovu sám vedl a že mu stěžovatel jenom pomáhal.

Nejvyšší správní soud zjistil ze spisů, že stěžovatel uplatňoval v administrativním řízení svůj nárok na vyživovací příspěvek pouze poukazem na to, že syn Václav byl před svým povoláním k činné službě vojenské zaměstnán jako kovář ve Škodových závodech v Plzni a dříve v Sasku, že vydělal před odchodem na vojnu týdně 24 K a z tohoto výdělku poskytoval rodičům podporu 12 až 14 K týdně.

Stěžovatel nepopírá ve stížnosti správnost skutkového děje, jejž vzala zemská vyž. komise za základ svého rozhodnutí, že totiž povolaný neposkytoval stěžovateli podpory tvrzené a upouští tedy nyní od stanoviska, na němž původně svůj nárok stavěl.

Vyvozuje-li stěžovatel nyní nárok tento ze skutečnosti, že mu syn vedl živnost kovářskou, nemohl nejvyšší správní soud k tomuto novému tvrzení přihlížeti jednak proto, že dle § 6 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 a § 2 zák. z 2. listopadu 1918 čís. 3 sb. z. musí nejvyšší správní soud rozhodovati dle skutkového děje, jaký byl v poslední instanci správní přijat za základ, jednak z té příčiny, že přednes stěžovatelův ve stížnosti

[1]) Stejná zásada vyslovena byla i v četných jiných rozhodnutích tohoto soudu, od jejichž uveřejnění však pro úsporu místa upouštíme, pokud nebyla v nich řešena ještě jiná otázka právní.

odporuje spisům a vlastním údajům žadatelovým učiněným v řízení správním.

Bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 2.

Vyživovací příspěvek: * Jsou-li v odvolání k zemské vyživovací komisi uvedeny nové okolnosti a důkazy, může na tomto novém skutkovém podkladě rozhodovati zemská komise sama.

(Nález ze dne 3. ledna 1919 č. 63/18.)

Věc: Karolina Laušmanová v Pečce proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Přihláška Kateřiny Laušmanové ze dne 20. září 1917 čís. 10321, aby jí jako matce a 20leté Alžbětě Dlouhé jako sestře Karla Dlouhého, který dne 15. září 1914 dobrovolně vstoupil do činné služby vojenské, přiznán byl vyživovací příspěvek, byla výnosem okresní vyživovací komise v Nové Pace ze dne 13. prosince 1917 čís. 10.321 zamítnuta z důvodů, že výživa žadatelky nebyla na příjmu povolaného závislou a že výživa její není ohrožena.

V odvolání z tohoto zamítavého usnesení uvedla stěžovatelka, že povolaný ji podporoval pravidelně měsíčně 20—30 K, které jí buď osobně odevzdával nebo v prádle posílal, že sama je k těžší práci neschopna a její manžel pro tělesnou vadu a hluchotu bez zaměstnání a konečně že dcera Alžběta stížena jest chrlením krve a proto ke práci neschopna, o kterýchžto nových okolnostech také důkazy nabídla a žádala, aby byl jí a dceři Alžbětě Dlouhé vyživovací příspěvek přiznán.

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu na zamítnutí tohoto odvolání podané, vytýká stěžovatelka vadnost řízení a činí nárok na vyživovací příspěvek ode dne 1. srpna 1917.

Poněvadž zemská vyživovací komise v Praze nové skutkové okolnosti a důkazy v odvolání uvedené a pro luštění otázky ohrožení výživy stěžovatelčiny a její dcery podstatně nechala nepovšimnuty a o nich šetření provésti nedala, shledal v tom nejvyšší správní soud vadnost řízení, která musila míti v zápětí zrušení naříkaného rozhodnutí dle § 6 zák. o spr. soudu.

Č. 3.

Vyživovací příspěvek: Pro nárok manželky povolaného na příspěvek je bezvýznamno, vzal-li výnos usedlosti jí a povolanému patřící ujmu nikoli povoláním manželovým k službě vojenské, nýbrž válečnými poměry vůbec.

(Nález ze dne 3. ledna 1919 č. 110/18.)

Prejudikatura: Víd. nál. ze dne 10. července 1915 č. 4715, Budw. č. 11017 A; jinak víd. nál. ze dne 26. října 1916 č. 11.443, Budw. č. 11.565 A.